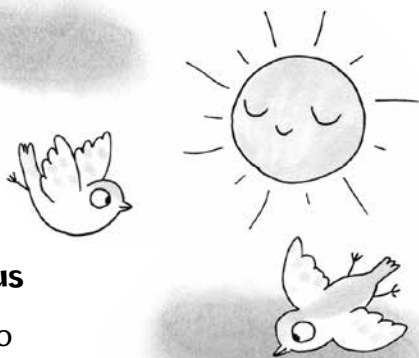

Na ir **n-u-o-s-t-a-b-i** diena! Saulē šviečia,
paukšteliai čiuļba ir gana karšta, kad
sušveistum ledų porciju, bet ne tiek, kad jie
ištirtu ir išsiterliotum visus drabužius.
Tačiau tai buvo vieni niekai, palyginti su
DIENOS NAUJIENA: tik kā prasidējo nauji
ir smagūs metai PADŪKĒLIŪ MOKYKLOJE!
Greičiausiai iki
šiol negirdējai
apie šā
mokyklā ir
turbūt pamanei,
kad nieko čia **smagaus**
pradēti naujus mokslo

metus. Jei taip ir yra, dar kartą pagalvok!
Lankyti mokyklą iš tiesų gali būti tikras
smagumėlis, be to, čia nutinka visokiausių
padūkėlišių **linksmybių** (todėl, aišku, ji ir
vadinasi PADŪKĖLIŲ MOKYKLA... Jei čia

dėtūsi vien tik įprasti
dalykai, ji tiesiog vadintūsi
„Mokykla“, ir baigta!).

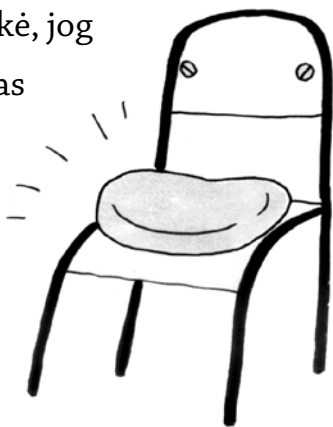
Buvo ankstyvas rytas, ir
antros klasės kabinete
tvyrojo visiška visiška, net
kiek įtartina ramybė. Savo
suole sėdėjo tik vienas

vaikis. Jo plaukai buvo
taip susivėlę, tarsi jis
būtų nesišukavęs
mėnesių mėnesius, –
tiesa ta, kad taip ir
buvo, – ir šypsojosi
lyg angelėlis,

gyvenime tikriausiai nė lėkštutės nesudaužęs, bet, deja, sudaužęs, – ir ne vieną. Berniukas buvo vardu Lukas, ir tai buvo pirmas kartas gyvenime, kai mokykloje jis pasirodė taip anksti. Kad geriau suprastum, iš kokio molio buvo drėbtas šis išdykėlis, paminėsiu tik tiek, kad jei šiame pasaulyje egzistuotų prietaisas, su kuriuo galėtum nustatyti, kiek koks nors žmogus geba krėsti šunybes... Lukas iškrėstų šunybę ir paslėptų tą prietaisą. Vien tai, kad jis ten sėdėjo ir laukė, reiškė, jog **kažką rezga**. Tačiau kas tai galėjo būti?

Pamažėle klasėn ėmė plūsti mergaitės ir berniukai. Visi skuodė sveikintis su Luku, sudaužti su juo

penkis ir teirautis, kaip prabėgo jo vasara, bet berniukas neatitraukė žvilgsnio nuo šalimais buvusio suolo ir kėdės. Ant šios gulėjo paslaptinga, **minkštut minkštutėlė** pagalvė. Tada pasirodė už visus gerokai aukštesnis vaikinys. Jis buvo garbanotais plaukais, rusvos odos, o jo veido išraiška, rodė, bylojo, kad yra **tikras kietuolis**. Lukas prisiminė, kad paskutinį kartą jį matė... vakar. Jis buvo vardu Asimas, ir Lukas pasiūlė jam pamėtyti į krepšį. Ar, tiksliau, kad Asimas pamėtytų į krepšį, nes Lukas taip nė sykio ir nepataikė. Bet taip buvo ne todėl, kad jis būtų prastas lošėjas, greičiau Asimas buvo labai labai geras. Toks geras, kad sklandė legendos, jog keli ketvirtokai atsiklaupę ant kelių jo meldė, kad kartu su jais žaistų. Iš tiesų visa tai tebuvo paties Asimo pramanai, bet buvo nesunku jais patikėti!

Asimas nužvelgė suolus ir pamatė pagalvėlę. Tada nutaisė tokią veido išraišką, lyg sakytų: „Matai, ir kas galėjo pamanyti!“, ir išdidžiai nužingsniavo link suolo, kur ji gulėjo. Tai pastebėjęs Lukas stryktelėjo iš vietos tarsi įgeltas į sėdynę ir šoko ant Asimo.

– Ar galiu sužinoti, kas tau darosi, bičiuli?
Aš irgi džiaugiuosi tave matydamas, bet to
jau – per daug! – sumišęs pasakė Asimas.

– Nieko nesupranti, Asimai. Tau nevalia
čia sėstis! – pagaliau rimdamas skubiai
paaiškino jam Lukas. – Tiesiog nugirdau,
kad pas mus klasėje turi pasirodyti
naujokas, ir... Noriu iškrėsti jam **šunybę**,
kaip reikiant!

Lukas išdėstė draugui savo **suktą**
sumanymą: pagalvėlė buvo pritaikyta krėsti
tokiems pokštams, kad kai kas nors ant jos
atsisėsdavo, ši leisdavo SKAMBŲ PERDIMO
garsą. Ir kas gi turėjo ant jos atsisėsti?
Žinoma, ne kas kitas, kaip tas naujokas!

– Ką tau galiu pasakyti, Asimai... Mėgstu
tradicinius juokelius! – suprunkštė Lukas.

– Dar nė neprasidėjo mokslo metai, o jau
netveri kailyje neiškrėtęs šunybių? – tarė

balsas už jų. – Man rodos, tik ką sumušei savo paties rekordą, Lukai!

Balso savininkė buvo gyvo veido raudonplaukė mergiūkštė. Ji buvo gero būdo, bet, tiesą pasakius, nesitaikstydavo su niekieno kvailystėmis.

– Oho, na ir pasikeitei per vasarą, Isa! – nusistebėjo Lukas. – Vos tave beatpažinau!

– Aišku, kad nepažįsti manęs, **mulki tu!** Juk aš visai ne Isa!

Lukas akimirksniu nuraudo.

– Et, atleisk man, Klaudija! Taip jau būna, kai turi identišką dvynę sesę... Kartais juk žmonės ima ir **susipainioja!**

– Vadinasi, jei tu esi pas mus, Isai kliuvo 2-oji B, tiesa?

– Na taip, **nors ne...** Iš tiesų Isa pateko kartu su mumis į 2-ąją A.

– Puiku! – sušuko Asimas. – Tačiau kur ji, kodėl nepasirodė kartu su tavimi?

– Ji sumaišė klases ir pasidėjo daiktus 2-ojoje B. Juk patys žinote, kokia toji Isa, ar ne, bičiuliai?

Luko galvoje nuolat sukosi įvairūs **pokštai ir šunybės**, bet tą akimirką ėmė gliaudyti tik ką gautą informaciją, ir jo akys nušvito.

– Luktelkite, luktelkite... Juk tai reiškia, kad... visi keturi eisime į tą pačią klasę! Ne tik būsiu su savo geriausiais draugais, bet ir turėsiu naują, kuriam ištisus metus galėsiu krėsti pokštus. Neįtikėtina! Jau noriu pamatyti to netikšos **veido išraišką!**

